

Editorial

Reforma financera i dèficit públic

Resoldre el problema de la crisi econòmica és prou feixuc, perquè tots donen la seva recepta, sempre i quan la medicina se la prenguin uns altres. Si analitzéssim els esdeveniments en l'ordre cronològic en què es produeixen i sabéssim ser crítics en cada moment de la seva evolució, comprovaríem que les coses no són com es diuen i les solucions no totes són com es fan. Ara tot és culpar al sector públic, quan ha estat aquest el que ha solucionat els problemes dels privats. L'origen de la crisi financera no va ser el malbaratament public, sinó la manca de prudència i

els excessos de una bona part de sectors financers de la Unió Europea i mundial.

Al llarg de molts anys, cadascú a la seva manera, va estirar més el braç que la màniga i ara patim les conseqüències. El que passa és que els més dèbils han quedat sense diners, hipotecats i a l'atur, i altres han pogut sobreviure, moltes vegades gràcies als ajuts del sector públic. La contrapartida final d'aquest procés és que ara es demana la contenció pública d'una despesa que fa molts anys que es produeix i de la que ara són víctimes qui governen, que no poden mantenir com cal els serveis públics perquè els

calaixos estan buits de diners. A cadascú el seu i tots haurien de tenir el mínim de responsabilitat necessària com per saber respondre a les responsabilitats.

En els molts informes contra la crisi que s'han fet o que estan en estudi es contempla tot a nivell sectorial. La participació en els mateixos està directament reservada al dret d'admissió. Les Taules de Treballs que agrupa-

ELS TEMES SOCIALS HAN DE TENIR UN PES IMPORTANT EN AQUESTES ELECCIONS

ven tots els elements del país no es valoren i sí en canvi les què es realitzen sectorialment.

La solució a la crisi té un principi que és molt clar i que tant el sector públic com el privat haurien de tenir molt present. La reforma del sistema

financer –sempre demanada i ara inajornable– és tan prioritària com la reducció del dèficit públic. En canvi es defensa el segon bloc i s'oblida el primer. A més s'afegeix que és el sector públic qui ha d'aportar totes les solucions al problema. Hauria de quedar molt clar que el ciutadans no poden pagar únicament ells els deutes i és el que a la llarga es vol. Es parla de «competitivitat» i aquesta pot arribar a nocurar si està desequilibrada i fins i tot agreujar la malaltia, perquè molts dels que tenen que fer deures no ho fan i només reclamen que altres facin el pas endavant. L'austeritat per si mateixa no funciona. Sense inversió no pot existir l'expansió i sense aquesta és impossible combatre l'atur i donar els serveis que els ciutadans necessiten i que paguen. En aquestes eleccions els temes econòmics tindran un pes especial, però que quedi clar que els socials s'han de valorar en la mateixa o major mesura.

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*